

**Proposta
d'aprovació de l'adhesió al
Conveni de París per a la
protecció de la propietat
industrial del 20 de març
de 1883, revisat a
Brussel·les el 14 de
desembre de 1900, a
Washington el 2 de juny
de 1911, a l'Haia el 6 de
novembre de 1925, a
Londres el 2 de juny de
1934, a Lisboa el 31
d'octubre de 1958, i a
Estocolm el 14 de juliol de
1967 i esmenat el 28 de
setembre de 1979**

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 23 d'octubre del 2003 ha aprovat la següent:

Proposta d'aprovació de l'adhesió al Conveni de París per a la protecció de la propietat industrial del 20 de març de 1883, revisat a Brussel·les el 14 de desembre de 1900, a Washington el 2 de juny de 1911, a l'Haia el 6 de novembre de 1925, a Londres el 2 de juny de 1934, a Lisboa el 31 d'octubre de 1958, i a Estocolm el 14 de juliol de 1967 i esmenat el 28 de setembre de 1979

El Conveni de París per a la protecció de la propietat industrial s'origina en el Primer congrés internacional de la patent, que tingué lloc a Viena el 1873, i se signa el 20 de març del 1883 en una Conferència diplomàtica a París per 11 estats, els quals es constitueixen en Unió per a la protecció de la propietat industrial. El dia 15 d'abril del 2003 formen part de la Unió de París per a la protecció de la propietat industrial 164 estats. L'Organització Mundial de la Propietat Intel·lectual (OMPI) administra el Conveni de París per a la protecció de la propietat industrial, i el Principat d'Andorra és membre de l'OMPI des del 28 d'octubre de 1994.

El Conveni de París per a la protecció de la propietat industrial té per objecte

l'establiment d'unes normes comunes per a la protecció de les patents, els models d'utilitat (en els pocs països en què existeix aquesta forma de protecció), els dibuixos i dissenys industrials, les marques, els noms comercials, les indicacions geogràfiques, les denominacions d'origen i la repressió de certs actes de competència deslleial. I per aconseguir aquest objectiu, es basa en tres principis directors: el tracte nacional o l'assimilació amb els nacionals, el dret de prioritat i l'harmonització de normes fixant uns mínims de compliment.

El Conveni de París per a la protecció de la propietat industrial conté disposicions de dret internacional públic que reglamenten els drets i les obligacions dels estats membres, com per exemple la protecció de certs signes d'estat que no poden ser registrats ni utilitzats com a marques; disposicions que obliguen els estats membres a legislar en el domini de la propietat industrial, com per exemple l'obligació de reglamentar certs detalls relatius al dret de prioritat per registrar; disposicions relatives al dret material de la propietat industrial sobre els drets i obligacions de les parts privades, en la mesura que aquestes disposicions exigeixen que la legislació nacional dels estats membres s'apliqui a aquestes parts, com per exemple la disposició fonamental del tracte nacional o d'assimilació amb els nacionals, segons la qual les persones nacionals d'un país de la Unió, residents en un país de la Unió o que disposen d'un establiment industrial o comercial efectiu i real en el territori d'un dels països de la Unió, es beneficiaran en tots els altres estats membres, pel que fa a la protecció de la propietat industrial, dels avantatges que les lleis que aquests altres estats membres acorden, o puguin acordar en el futur, als seus nacionals.

Vist que el Consell General va aprovar la Llei de marques l'any 1995; la Llei sobre la utilització dels signes d'estat l'any 1996; la Llei de noms comercials, denominacions socials i rètols d'establiment l'any 1996; la Llei sobre drets d'autor i drets veïns l'any 1999, i la Llei de patents també l'any 1999, que atorguen una protecció específica per a cada forma de propietat industrial dins del Principat d'Andorra, les quals compleixen els mínims fixats per les disposicions del

Conveni de París per a la protecció de la propietat industrial;

Atès que els andorrans necessiten tenir una protecció dels seus drets de propietat industrial fora del Principat d'Andorra per permetre un desenvolupament de la seva activitat econòmica i creativa;

Atès que l'objectiu principal del Conveni de París per a la protecció de la propietat industrial és fixar uns mínims en la protecció d'aquests drets i establir un mecanisme de reciprocitat per estendre la protecció més enllà de les limitacions territorials mitjançant el tracte nacional;

Atès que amb l'adhesió al Conveni de París per a la protecció de la propietat industrial, el Principat d'Andorra aconseguirà un tracte de reciprocitat en la protecció de la propietat industrial: en matèria de marques, es reforçarà la protecció que tenen en l'actualitat els andorrans a d'altres països, així com la dels estrangers al Principat d'Andorra; els inventors andorrans podran protegir les seves invencions a l'estranger d'acord amb les lleis de patents de cada país, de la mateixa manera que els inventors estrangers podran protegir les seves invencions al Principat d'Andorra sota la llei andorrana; i el mateix succeirà amb les indicacions geogràfiques, els noms comercials, els dissenys industrials i la repressió d'actes contraris als usos honestos en matèria industrial o comercial;

Atès que amb l'adhesió al Conveni de París per a la protecció de la propietat industrial, el Principat d'Andorra obtindrà una protecció automàtica dels seus signes d'estat en tots els seus estats membres;

S'aprova

L'adhesió al Conveni de París per a la protecció de la propietat industrial del 20 de març del 1883, revisat a Brussel·les el 14 de desembre de 1900, a Washington el 2 de juny de 1911, a l'Haia el 6 de novembre de 1925, a Londres el 2 de juny de 1934, a Lisboa el 31 d'octubre de 1958 i a Estocolm el 14 de juliol de 1967, i esmenat el 28 de setembre de 1979.

El Ministeri d'Afers Exteriors donarà a conèixer la data de l'entrada en vigor d'aquest Conveni per al Principat d'Andorra.

Casa de la Vall, 23 d'octubre del 2003

Francesc Areny Casal
Sindic General

Nosaltres els coprínceps manifestem el consentiment de l'Estat per obligar a través d'ell, n'ordenem la publicació en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, i autoritzem que a partir d'aquell moment es pugui lliurar l'instrument de ratificació corresponent.

Jacques Chirac
President de la
República Francesa
Copríncep d'Andorra

Joan Enric Vives Sicília
Bisbe d'Urgell
Copríncep d'Andorra

**Conveni
de París per a la protecció
de la propietat industrial
del 20 de març de 1883,
revisat a Brussel·les el 14
de desembre de 1900, a
Washington el 2 de juny
de 1911, a l'Haia el 6 de
novembre de 1925, a
Londres el 2 de juny de
1934, a Lisboa el 31
d'octubre de 1958, i a
Estocolm el 14 de juliol de
1967 i esmenat el 28 de
setembre de 1979**

Article 1

1) Els països als quals s'aplica aquest Conveni constitueixen una Unió per a la protecció de la propietat industrial.

2) La protecció de la propietat industrial té per objecte les patents, els models d'utilitat, els dissenys industrials, les marques, les marques de servei, els noms comercials, les indicacions de procedència o les denominacions d'origen i la repressió de la competència deslleial.

3) La propietat industrial s'entén en el sentit més ampli i s'aplica no únicament a la indústria i al comerç pròpiament

dits, sinó també a les indústries agrícoles i extractives i a tots els productes manufacturats o naturals, per exemple: vins, cereals, fulles de tabac, fruits, bestiar, minerals, aigües minerals, cerveses, flors i farines.

4) Les patents inclouen els diversos tipus de patents industrials reconegudes per les legislacions dels països de la Unió, com ara les patents d'importació, les patents de perfeccionament, les patents i els certificats d'addició, etc.

Article 2

1) Els nacionals de qualsevol estat de la Unió gaudeixen en tots els altres països de la Unió, pel que fa a la protecció de la propietat industrial, dels avantatges que les lleis respectives concedeixen actualment o concediran més endavant als nacionals, i això sense perjudici dels drets especialment establerts per aquest Conveni. Conseqüentment, tenen la mateixa protecció que aquests i els mateixos recursos legals contra qualsevol violació dels seus drets, sempre que compleixin les condicions i les formalitats imposades als nacionals.

2) Tanmateix, no es pot exigir cap requisit de domicili o d'establiment en el país on se sol·licita la protecció als nacionals de països de la Unió per gaudir de qualsevol dels drets de propietat industrial.

3) Es fa reserva expressa de les disposicions de la legislació de cadascun dels països de la Unió relatives al procediment judicial i administratiu i a la competència, i també a la designació d'un domicili o al nomenament d'un mandatari, que poden requerir les lleis sobre la propietat industrial.

Article 3

Els nacionals dels països que no pertanyen a la Unió que estan domiciliats o que tenen un establiment industrial o comercial real i efectiu en el territori d'un dels països de la Unió reben el mateix tracte que els nacionals dels països de la Unió.

Article 4

A.1) Tota persona que ha dipositat degudament una sol·licitud per a una patent, o per al registre d'un model d'utilitat, d'un disseny industrial o d'una

marca, en un dels països de la Unió, o el seu drethavent, té, per efectuar el dipòsit en els altres països, un dret de prioritat durant els terminis que s'estableixen més endavant.

2) Tot dipòsit que té el valor d'un dipòsit nacional regular, en virtut de la legislació nacional de qualsevol país de la Unió o en virtut dels tractats bilaterals o multilaterals conclusos entre països de la Unió, es reconeix com a generador d'un dret de prioritat.

3) S'entén per dipòsit nacional regular tot dipòsit que permet d'establir la data en què es va dipositar la sol·licitud en el país en qüestió, sigui quin sigui el destí posterior de la sol·licitud.

B. Conseqüentment, tot dipòsit posterior en qualsevol dels altres països de la Unió abans de l'expiració dels terminis esmentats no pot ser invalidat per fets ocorreguts en l'interval, especialment, per un altre dipòsit, per la publicació o l'explotació de la invenció, per la posada a la venda d'exemplars del disseny o per la utilització de la marca, i aquests fets no poden generar cap dret de tercers ni cap dret de possessió personal. Els drets adquirits per tercers abans de la data de la primera sol·licitud que serveix de fonament per al dret de prioritat, estan reservats d'acord amb la legislació interna de cada país de la Unió.

C.1) Els terminis de prioritat més amunt esmentats són de dotze mesos per a les patents i els models d'utilitat, i de sis mesos per als dissenys industrials i les marques.

2) Aquests terminis comencen a comptar des de la data del dipòsit de la primera sol·licitud; el dia de la sol·licitud no es troba inclòs en el termini.

3) Si el darrer dia del termini és un dia festiu legal o un dia en què l'oficina no és oberta per al dipòsit de sol·licituds en el país on es reivindica la protecció, el termini es prorroga fins al primer dia laborable següent.

4) Una sol·licitud posterior amb el mateix objecte que una primera sol·licitud anterior, en el sentit de l'apartat 2) anterior, dipositada en el mateix país de la Unió, es considera com a primera sol·licitud, la data de dipòsit de la qual correspon a l'inici del termini de prioritat, si en

el moment de dipositar la sol·licitud posterior, l'esmentada sol·licitud anterior ha estat retirada, abandonada o refusada sense haver estat sotmesa a la inspecció pública i sense deixar subsistir cap dret, i encara no ha servit de fonament per a la reivindicació d'un dret de prioritat. La sol·licitud anterior ja no podrà servir de fonament per reivindicar un dret de prioritat.

D.1) Tota persona que desitgi fer prevaler la prioritat d'un dipòsit anterior està obligada a fer una declaració que indiqui la data d'aquell dipòsit i el país on es va dur a terme. Cada país determina la data en què, com a molt tard, s'ha de fer aquesta declaració.

2) Aquestes indicacions s'han de mencionar a les publicacions que edita l'Administració competent i, especialment, a les patents i a les descripcions corresponents.

3) Els països de la Unió poden exigir a tota persona que fa una declaració de prioritat que presenti una còpia de la sol·licitud (descripció, dibuixos, etc.) dipositada anteriorment. La còpia, la conformitat de la qual és certificada per l'administració que ha rebut la sol·licitud, no requereix cap autenticació i en tot cas pot ser dipositada, exempta de taxes, en qualsevol moment dins el termini de tres mesos a comptar del dipòsit de la sol·licitud posterior. Es pot exigir que s'acompanyi amb un certificat de la data de dipòsit lliurat per la mateixa administració i amb una traducció.

4) No es pot exigir cap més altra formalitat per a la declaració de prioritat en el moment del dipòsit de la sol·licitud. Cada país de la Unió determina les conseqüències de la manca de compliment de les formalitats establertes en aquest article, tot i que aquestes conseqüències no poden, en cap cas, anar més enllà de la pèrdua del dret de prioritat.

5) Posteriorment, es poden demanar altres justificacions.

Tota persona que es valgui de la prioritat d'un dipòsit anterior està obligada a indicar el número d'aquest dipòsit; aquest número s'ha de publicar d'acord amb l'apartat 2) anterior.

E.1) Quan un disseny industrial es diposita en un país en virtut d'un dret de

prioritat basat en el dipòsit d'un model d'utilitat, el termini de prioritat és el mateix que s'ha fixat per als dissenys industrials.

2) A més, es permet de dipositar un model d'utilitat en un país, en virtut d'un dret de prioritat basat en el dipòsit d'una sol·licitud de patent i inversament.

F. Cap país de la Unió no pot refusar una prioritat o una sol·licitud de patent pel motiu que el dipositant reivindica prioritats múltiples, fins i tot si provenen de països diferents, ni perquè una sol·licitud que reivindica una o diverses prioritats conté un o diversos elements que no es trobaven compresos en la sol·licitud o les sol·licituds de les quals es reivindica la prioritat, a condició que, en ambdós casos, hi hagi unitat d'invenció en el sentit de la llei del país.

Pel que fa als elements no compresos en la sol·licitud o les sol·licituds de les quals es reivindica la prioritat, el dipòsit de la sol·licitud posterior genera un dret de prioritat en les condicions normals.

G.1) Si l'examen revela que una sol·licitud per a una patent conté més d'una invenció, el dipositant pot dividir la sol·licitud en un cert nombre de sol·licituds divisionàries i conservar com a data de cadascuna la data de la sol·licitud inicial i, si escau, el benefici del dret de prioritat.

2) El dipositant també pot, per iniciativa pròpia, dividir una sol·licitud de patent i conservar com a data de cada sol·licitud divisionària la data de la sol·licitud inicial i, si escau, el benefici del dret de prioritat. Cada país de la Unió té el dret de determinar les condicions en les quals s'autoritzarà aquesta divisió.

H. No es pot refusar la prioritat perquè certs elements de la invenció per a la qual es reivindica la prioritat no apareixen entre les reivindicacions formulades en la sol·licitud en el país d'origen, a condició que el conjunt dels documents de la sol·licitud reveli de manera precisa aquests elements.

I.1) Les sol·licituds de certificats d'inventor dipositades en un país en el qual els dipositants tenen dret a sol·licitar, a la seva elecció, sigui una patent sigui un certificat d'inventor, generen el dret de prioritat instituït per aquest article, en les

mateixes condicions i amb els mateixos efectes que les sol·licituds de patents.

2) En un país on els dipositants tenen el dret de sol·licitar, a la seva elecció, sigui una patent sigui un certificat d'inventor, el sol·licitant d'un certificat d'inventor té, de conformitat amb les disposicions d'aquest article relatives a les sol·licituds de patents, un dret de prioritat fonamentat en una sol·licitud d'una patent, d'un model d'utilitat o d'un certificat d'inventor.

Article 4 bis

1) Les patents sol·licitades en els diferents països de la Unió per nacionals de països de la Unió són independents de les patents obtingudes per a la mateixa invenció en altres països, siguin o no membres de la Unió.

2) La disposició anterior s'ha d'entendre en un sentit absolut, especialment en el sentit que les patents sol·licitades durant el termini de prioritat són independents, tant pel que fa als motius de nul·litat i caducitat com a la seva durada normal.

3) La disposició s'aplica a totes les patents existents en el moment de la seva entrada en vigor.

4) De la mateixa manera, s'aplica, en el cas d'adhesió de nous països, a les patents existents en una part i en l'altra en el moment de l'adhesió.

5) Les patents obtingudes amb el benefici de la prioritat tenen, en els diversos països de la Unió, una durada igual a la que haurien tingut si s'haguessin sol·licitat o concedit sense el benefici de la prioritat.

Article 4 ter

L'inventor té el dret de ser mencionat com a tal en la patent.

Article 4 quater

La concessió d'una patent no pot ser refusada, i una patent no pot ser invalidada amb el motiu que la venda del producte patentat o d'un producte obtingut mitjançant un procés patentat està subjecta a restriccions o limitacions que resulten de la legislació nacional.

Article 5

A.1) La importació, pel titular de la patent, en el país on ha estat concedida la

patent, d'articles manufacturats en qualsevol dels països de la Unió no comporta la caducitat de la patent.

2) Cadascun dels països de la Unió té la facultat de prendre mesures legislatives que estableixin la concessió de llicències obligatòries per tal de prevenir els abusos que poden resultar de l'exercici dels drets exclusius conferits per la patent, per exemple, la manca d'explotació.

3) La caducitat de la patent només es pot establir per a aquells casos en què la concessió de llicències obligatòries no és suficient per prevenir els abusos esmentats. No es poden instar accions legals per la caducitat o la revocació d'una patent abans de l'expiració d'un termini de dos anys a comptar de la concessió de la primera llicència obligatòria.

4) No es pot sol·licitar una llicència obligatòria per manca o insuficiència d'explotació abans de l'expiració d'un termini de quatre anys a comptar de la data del dipòsit de la sol·licitud de la patent o de tres anys a comptar de la data de concessió de la patent, i dels dos terminis s'ha d'aplicar el que expiri més tard; serà refusada si el titular de la patent justifica la seva inactivitat amb motius legítims. Una llicència obligatòria d'aquest tipus és no exclusiva i no és transferible, ni tan sols sota la forma de concessió d'una subllicència, llevat que es transfereixi juntament amb aquella part de l'empresa o amb el fons de comerç que explota aquesta llicència.

5) Les disposicions precedents són aplicables, mutatis mutandis, als models d'utilitat.

B. La protecció de dissenys industrials no pot, en cap cas, estar subjecta a caducitat, ni per manca d'explotació ni per la importació d'objectes que incorporen els dissenys que estan protegits.

C.1) Si en un país és obligatòria la utilització d'una marca registrada, el registre només es pot cancel·lar després d'un termini raonable i només si la persona en qüestió no justifica la seva inactivitat.

2) La utilització d'una marca per part del propietari sota una forma que difereix en elements que no alteren el caràcter distintiu de la marca, en la forma en què aquesta ha estat registrada en un

dels països de la Unió, no comporta la invalidació del registre ni disminueix la protecció concedida a la marca.

3) La utilització simultània de la mateixa marca en productes idèntics o similars per part d'establiments industrials o comercials considerats com a copropietaris de la marca segons les disposicions de la llei nacional del país on es demana la protecció, no impedeix el registre ni disminueix de cap manera la protecció concedida a aquesta marca en qualsevol país de la Unió, a condició que aquesta utilització no indueixi el públic a l'error ni sigui contrària a l'interès públic.

D. No s'exigeix cap senyal o menció de la patent, del model d'utilitat, del registre de la marca o del dipòsit del disseny industrial en els productes com a condició del reconeixement del dret de protecció.

Article 5 bis

1) Es concedeix un termini de gràcia, no inferior a sis mesos, per al pagament de les taxes previstes per al manteniment dels drets de propietat industrial, subjecte al pagament d'un recàrrec, si així ho disposa la legislació nacional.

2) Els països de la Unió tenen el dret de preveure el restabliment de les patents que han caducat perquè no s'han pagat les taxes.

Article 5 ter

En cap dels països de la Unió no es considera que lesiona els drets del titular d'una patent:

1) la utilització, a bord dels vaixells dels altres països de la Unió, de mecanismes que formen l'objecte de la seva patent en el cos del vaixell, en la maquinària, en l'aparell, en l'engranatge i en altres accessoris, quan aquests vaixells penetren temporalment o accidentalment en les aigües d'aquest país, a condició que aquells mecanismes s'utilitzin exclusivament per a les necessitats del vaixell;

2) la utilització de mecanismes que formen l'objecte de la patent, en la construcció o en el funcionament d'aeronaus o de vehicles terrestres dels altres països de la Unió, o d'accessoris d'aquestes aeronaus o vehicles terrestres, quan

aquests penetren temporalment o accidentalment en aquest país.

Article 5 quater

Quan un producte s'importa en un país de la Unió on existeix una patent que protegeix un procés de fabricació d'aquest producte, el titular de la patent té, pel que fa al producte importat, tots els drets que li atorga la legislació del país d'importació, sobre la base de la patent del procés, en relació amb els productes fabricats en aquest país.

Article 5 quinques

Els dissenys industrials estan protegits en tots els països de la Unió.

Article 6

1) Les condicions per al dipòsit i el registre de les marques són determinades en cada país de la Unió per la seva legislació nacional.

2) Tanmateix, una sol·licitud de registre d'una marca dipositada per un nacional d'un país de la Unió en qualsevol país de la Unió no pot ser refusada, ni un registre no pot ser invalidat perquè el dipòsit, el registre o la renovació no s'hagi dut a terme al país d'origen.

3) Una marca degudament registrada en un país de la Unió es considera independent de les marques registrades en els altres països de la Unió, inclòs el país d'origen.

Article 6 bis

1) Els països de la Unió es comprometen, sigui d'ofici si la seva legislació ho permet, sigui a petició d'una part interessada, a refusar o a invalidar el registre i a prohibir la utilització d'una marca que constitueix una reproducció, una imitació o una traducció, susceptibles de crear confusió, d'una marca que l'autoritat competent del país de registre o utilització estima que és molt coneguda en aquest país com a marca d'una persona que té dret als beneficis d'aquest Conveni i que s'utilitza per a productes idèntics o similars. Aquestes disposicions també s'han d'aplicar quan la part essencial de la marca constitueix una reproducció d'una marca notòriament coneguda o una imitació susceptible de crear confusió amb aquesta.

2) S'ha de concedir un termini mínim de cinc anys, a comptar de la data del re-

gistrament, per demanar la cancel·lació d'una marca d'aquest tipus. Els països de la Unió poden establir un termini dins el qual s'ha de demanar la prohibició d'utilització.

3) No es fixa cap termini per demanar la cancel·lació o la prohibició d'utilització de marques registrades o utilitzades de mala fe.

Article 6 ter

1) a) Els països de la Unió acorden de refusar o d'invalidar el registre i de prohibir, amb les mesures adequades, la utilització, sense l'autorització de les autoritats competents, sigui com a marca de fàbrica o de comerç o com a elements d'aquestes marques, dels escuts heràldics, les banderes i altres emblemes d'Estat dels països de la Unió, els signes i els segells oficials de control i de garantia que hagin adoptat i qualsevol imitació des del punt de vista heràldic.

b) Les disposicions que figuren a la lletra a) anterior s'apliquen igualment als escuts heràldics, les banderes i altres emblemes, a les sigles i a les denominacions de les organitzacions internacionals intergovernamentals, de les quals són membres un o diversos països de la Unió, amb l'excepció dels escuts heràldics, les banderes i altres emblemes, les sigles o les denominacions que ja han estat objecte d'acords internacionals en vigor destinats a vetllar per la seva protecció.

c) No es pot demanar a cap país de la Unió que apliqui les disposicions que figuren a la lletra b) anterior en detriment dels titulars de drets adquirits de bona fe abans de l'entrada en vigor, en aquest país, d'aquest Conveni. No es pot demanar als països de la Unió que apliquin aquestes disposicions quan la utilització o el registrament als quals fa referència la lletra a) anterior no pugui suggerir al públic l'existència d'una relació entre l'organització en qüestió i els escuts, les banderes, els emblemes, les sigles i les denominacions, o bé si aquesta utilització o registre no és probable que confongui el públic sobre l'existència d'una relació entre l'usuari i l'organització.

2) La prohibició d'utilització dels signes i segells oficials de control i garantia s'ha d'aplicar únicament en els casos en què les marques en les quals estan incorporats estan destinades a ser utilitzades en productes del mateix tipus o d'un tipus semblant.

3) a) Per a l'aplicació d'aquestes disposicions, els països de la Unió acorden notificar-se recíprocament, a través de l'Oficina Internacional, la llista dels emblemes d'Estat i dels signes i segells oficials de control i garantia que desitgen o que desitjaran posar més endavant, de manera absoluta o amb certes limitacions, sota la protecció d'aquest article, com també totes les esmenes que posteriorment aportin a aquesta llista. Cada país de la Unió posa a la disposició del públic, al seu temps, les llistes que s'han notificat.

Tanmateix, aquesta comunicació no és obligatòria pel que fa a les banderes dels estats.

b) Les disposicions que figuren a la lletra b) de l'apartat 1) d'aquest article només són d'aplicació a aquells escuts heràldics, a les banderes i altres emblemes, a les sigles i a les denominacions de les organitzacions internacionals intergovernamentals que aquestes hagin comunicat als països de la Unió a través de l'Oficina Internacional.

4) Tot país de la Unió pot, en un termini de dotze mesos a comptar de la recepció de la notificació, trametre les seves eventuals objeccions, a través de l'Oficina Internacional, al país o a l'organització internacional intergovernamental en qüestió.

5) En el cas de les banderes de l'Estat, les mesures establertes en l'apartat 1) anterior només s'han d'aplicar a les marques registrades després del 6 de novembre de 1925.

6) Pel que fa als emblemes d'Estat altres que les banderes, i als signes i segells oficials dels països de la Unió i en el cas dels escuts heràldics, les banderes i altres emblemes, les sigles i les denominacions de les organitzacions internacionals intergovernamentals, aquestes disposicions només s'han d'aplicar a les marques registrades més de dos mesos

després de la recepció de la notificació que estableix l'apartat 3) anterior.

7) En casos de mala fe, els països tenen el dret de cancel·lar fins i tot les marques registrades abans del 6 de novembre de 1925 que portin incorporats emblemes, signes i segells d'Estat.

8) Els nacionals de cada país que estan autoritzats a utilitzar els emblemes, els signes i els segells d'Estat del seu país poden utilitzar-los fins i tot si són similars als d'un altre país.

9) Els països de la Unió es comprometen a prohibir la utilització no autoritzada, en el comerç, dels escuts heràldics d'Estat dels altres països de la Unió, quan aquesta utilització sigui de tal manera que pugui induir a l'error pel que fa a l'origen dels productes.

10) Les disposicions anteriors no impedeixen que els països exerceixin el dret que estableix l'apartat 3) de la lletra B de l'article 6 quinquies, de refusar o invalidar el registre de marques que incorporin, sense autorització, els escuts heràldics, les banderes i altres emblemes d'Estat, o els signes i els segells adoptats per un país de la Unió i els signes distintius de les organitzacions internacionals intergovernamentals referits a l'apartat 1) anterior.

Article 6 quater

1) Quan, de conformitat amb la legislació d'un país de la Unió, la cessió d'una marca només és vàlida si té lloc en el mateix moment que el traspàs del negoci o del fons de comerç al qual pertany la marca, n'hi ha prou per al reconeixement d'aquesta validesa que la part del negoci o del fons de comerç situat en aquest país es traspassi al cessionari juntament amb el dret exclusiu de fabricar-hi o de vendre-hi els productes que porten la marca cedida.

2) La disposició anterior no imposa als països de la Unió cap obligació de considerar com a vàlida la cessió de qualsevol marca la utilització de la qual per part del cessionari pugui induir el públic a l'error, especialment pel que fa a l'origen, a la naturalesa o a les qualitats essencials dels productes als quals s'aplica la marca.

Article 6 quinquies

A.1) Tota marca degudament registrada en el país d'origen ha de ser acceptada per al dipòsit i la protecció, tal com és, en els altres països de la Unió, amb subjecció a les reserves indicades en aquest article. Aquests països poden, abans de procedir al registre definitiu, exigir la presentació d'un certificat de registre en el país d'origen lliurat per l'autoritat competent. No s'exigeix que aquest certificat sigui autèntic.

2) Es considera com a país d'origen el país de la Unió on el dipositant té l'establiment industrial o comercial, real i efectiu, o bé, si no té aquest establiment dins de la Unió, el país de la Unió on té el domicili, o bé, si no té cap domicili dins de la Unió però és un nacional d'un país de la Unió, el país de la seva nacionalitat.

B. No es pot refusar registrar les marques a les quals fa referència aquest article ni es poden invalidar llevat dels supòsits següents:

1. Quan poden lesionar els drets adquirits per tercers en el país on es demana la protecció.

2. Quan estan mancades de tot caràcter distintiu o consisteixen, exclusivament, en signes o senyals que poden servir, en el comerç, per designar el tipus, la qualitat, la quantitat, la destinació, el valor, el lloc d'origen dels productes, o bé l'època de producció, o que han esdevingut usuals en el llenguatge corrent o en els costums fidels i constants del comerç del país on es demana la protecció.

3. Quan són contràries a la moralitat o a l'ordre públic i, especialment, quan poden enganyar el públic. S'entén que una marca no pot ésser considerada contrària a l'ordre públic per l'única raó que no és conforme a alguna disposició de la legislació sobre marques, llevat que aquesta disposició sigui relativa a l'ordre públic.

Aquesta disposició està subjecta, no obstant això, a l'aplicació de l'article 10 bis.

C.1) Per determinar si una marca és susceptible de protecció, s'han de tenir en compte totes les circumstàncies de fet, especialment el temps durant el qual ha estat utilitzada.

2) No es pot refusar cap marca, en els altres països de la Unió, per l'únic motiu que només difereix de la marca protegida en el país d'origen en elements que no alteren el seu caràcter distintiu i que no afecten la seva identitat en la forma en què ha estat registrada en el seu país d'origen.

D. Ningú no es pot beneficiar de les disposicions d'aquest article si la marca per a la qual es reivindica la protecció no ha estat registrada en el país d'origen.

E. No obstant això, en cap cas la renovació del registre de la marca en el país d'origen no comporta l'obligació de renovar el registre en els altres països de la Unió on la marca ha estat registrada.

F. El benefici de la prioritat roman adquirit per a les sol·licituds de registre de marques dipositades dins el termini fixat per l'article 4, fins i tot si el registre en el país d'origen té lloc després de l'expiració d'aquest termini.

Article 6 sexties

Els països de la Unió es comprometen a protegir les marques de servei. No estan obligats a preveure el registrament d'aquestes marques.

Article 6 septies

1) Si l'agent o el representant de la persona titular d'una marca en un dels països de la Unió sol·licita, sense l'autorització del titular, el registre d'una marca al seu propi nom, en un o diversos països de la Unió, el titular té dret a oposar-se al registre sol·licitat o a reclamar la seva cancel·lació o, si la llei del país ho permet, el traspass al seu favor del registre esmentat, llevat que aquell agent o representant justifiqui la seva actuació.

2) El titular de la marca té dret, amb subjecció a les disposicions de l'apartat 1) anterior, a oposar-se a la utilització de la seva marca per part del seu agent o representant, si no ha autoritzat aquesta utilització.

3) Les legislacions nacionals poden establir un termini equitable dins el qual el titular d'una marca ha de fer valer els drets que estableix aquest article.

Article 7

La naturalesa dels productes als quals s'ha d'aplicar una marca no pot en cap

cas representar un obstacle per al registre de la marca.

Article 7 bis

1) Els països de la Unió es comprometen a acceptar el dipòsit i a protegir les marques col·lectives que pertanyen a associacions l'existència de les quals no és contrària a la llei del país d'origen, fins i tot si aquestes associacions no posseeixen un establiment industrial o comercial.

2) Cada país jutja les condicions especials sota les quals protegirà una marca col·lectiva i pot refusar la protecció si la marca és contrària a l'interès públic.

3) No obstant això, la protecció d'aquestes marques no es pot refusar a cap associació l'existència de la qual no és contrària a la llei del país d'origen, amb el motiu que aquesta associació no està establerta en el país on es demana la protecció o no està constituïda de conformitat amb la llei d'aquest país.

Article 8

Un nom comercial s'ha de protegir a tots els països de la Unió sense obligació de dipòsit o de registre, tant si forma part com si no d'una marca.

Article 9

1) Tot producte que porti il·lícitament una marca o un nom comercial, s'ha de segrestar en el moment de la importació a aquells països de la Unió on aquesta marca o aquest nom comercial tenen dret a la protecció legal.

2) El segrest té lloc també en el país on s'ha posat il·lícitament o en el país on s'ha importat el producte.

3) El segrest es produeix a requeriment del Ministeri Fiscal o bé de qualsevol altra autoritat competent, o bé a petició de qualsevol part interessada, sigui una persona física o jurídica, de conformitat amb la legislació interna de cada país.

4) Les autoritats no estan obligades a dur a terme el segrest en el cas de mercaderies en trànsit.

5) Si la legislació d'un país no permet el segrest en el moment de la importació, aquest s'ha de substituir per la prohibició d'importació o pel segrest a l'interior del país.

6) Si la legislació d'un país no permet ni el segrest en el moment de la importació ni el segrest a l'interior del país, aleshores, i fins que la legislació no es modifiqui en aquest sentit, aquestes mesures se substituiran per les accions i els mitjans que la llei d'aquest país permeti d'aplicar en aquests casos als nacionals.

Article 10

1) Les disposicions de l'article precedent són aplicables en el cas d'una utilització directa o indirecta d'una indicació falsa en relació amb la procedència del producte o amb la identitat del productor, fabricant o comerciant.

2) En tot cas, es considera part interessada tot productor, fabricant o comerciant, sigui persona física o jurídica que es dedica a la producció, la fabricació o el comerç d'aquests productes i que està establerta sigui en la localitat que s'ha indicat falsament com a procedència, sigui en la regió on està situada aquesta localitat, sigui en el país que s'ha indicat falsament o en el país on s'utilitza la falsa indicació de la procedència.

Article 10 bis

1) Els països de la Unió estan obligats a garantir als nacionals d'aquests països una protecció efectiva contra la competència deslleial.

2) Constitueix un acte de competència deslleial tot acte de competència que sigui contrari a les pràctiques honestes en matèria industrial o comercial.

3) Especialment, s'han de prohibir:

1. Tots els actes que puguin crear una confusió per qualsevol mitjà amb l'establiment, els productes o les activitats industrials o comercials d'un competidor.

2. Les falses al·legacions en l'exercici del comerç que puguin desacreditar l'establiment, els productes o les activitats industrials o comercials d'un competidor.

3. Les indicacions o les al·legacions utilitzades en l'exercici del comerç que puguin induir el públic a l'error pel que fa a la naturalesa, el procés de fabricació, les característiques, la idoneïtat per al seu objecte o la quantitat dels productes.

Article 10 ter

1) Els països de la Unió es comprometen a garantir als nacionals dels altres països de la Unió els recursos legals adequats per reprimir de manera eficaç tots els actes als quals es fa referència en els articles 9, 10 i 10 bis.

2) Es comprometen, a més, a establir les mesures que permetin a les federacions i associacions que representin els interessos dels industrials, productors o comerciants, a condició que l'existència d'aquestes federacions i associacions no sigui contrària a les lleis dels seus països, a emprendre accions judicials o davant les autoritats administratives amb vista a la repressió dels actes a què fan referència els articles 9, 10 i 10 bis, en la mesura que la llei del país on es demana la protecció ho permeti a les federacions i associacions d'aquest país.

Article 11

1) Els països de la Unió han de concedir, de conformitat amb la seva legislació interna, una protecció temporal a les invencions patentables, als models d'utilitat, als dissenys industrials i a les marques, per als productes que s'exhibeixen a les exposicions internacionals oficials o oficialment reconegudes, organitzades en el territori d'un d'aquests països.

2) Aquesta protecció temporal no es pot prolongar més enllà dels terminis establerts a l'article 4. Si més tard s'invoca el dret de prioritat, l'administració de cada país podrà establir que el termini comenci en la data de la introducció dels productes en l'exposició.

3) Cada país pot exigir, com a prova de la identitat de l'article exposat i de la data de la seva introducció, les proves documentals que consideri necessàries.

Article 12

1) Cada país de la Unió es compromet a establir un servei especial de la propietat industrial i una oficina central per a la comunicació al públic de les patents, els models d'utilitat, els dissenys industrials i les marques.

2) Aquest servei publica periòdicament un butlletí oficial.

Ha de publicar regularment:

a) Els noms dels titulars de les patents concedides amb una breu descripció de les invencions patentades.

b) Les reproduccions de les marques registrades.

Article 13

1) a) La Unió té una Assemblea composta pels països de la Unió que estan vinculats pels articles del 13 al 17.

b) El govern de cada país està representat a l'Assemblea per un delegat, que pot ser assistit per delegats suplents, assessors i experts.

c) Les despeses de cada delegació són a càrrec del govern que l'ha nomenada.

2) a) Les funcions de l'Assemblea són:

i) tractar totes les qüestions relatives al manteniment i al desenvolupament de la Unió i a l'aplicació d'aquest Conveni;

ii) donar a l'Oficina Internacional de la Propietat Intel·lectual (en endavant l'Oficina Internacional) a què fa referència el Conveni pel qual s'institueix l'Organització Mundial de la Propietat Intel·lectual (en endavant l'Organització), directrius relatives a la preparació de conferències de revisió, tenint en compte degudament les observacions fetes pels països de la Unió que no estan vinculats pels articles del 13 al 17;

iii) revisar i aprovar els informes i les activitats del director general de l'Organització relatiu a la Unió i donar-li totes les instruccions que siguin necessàries en relació amb les qüestions que són competència de la Unió;

iv) elegir els membres del Comitè Executiu de l'Assemblea;

v) revisar i aprovar els informes i les activitats del seu Comitè Executiu i donar instruccions a aquest Comitè;

vi) determinar el programa, aprovar el pressupost bianual de la Unió i aprovar l'estat de comptes;

vii) adoptar el reglament financer de la Unió;

viii) crear els comitès d'experts i els grups de treball que consideri adequats per assolir els objectius de la Unió;

- ix) determinar quins països no membres de la Unió i quines organitzacions intergovernamentals i internacionals no governamentals poden ser admesos a les seves reunions en qualitat d'observadors;
 - x) adoptar les esmenes dels articles del 13 al 17;
 - xi) emprendre totes les accions que consideri adequades per assolir els objectius de la Unió;
 - xii) complir totes les altres funcions que consideri adequades d'acord amb aquest Conveni;
 - xiii) amb reserva de la seva acceptació, exercir els drets que li confereix el Conveni pel qual s'institueix l'Organització.
- b) Pel que fa a les qüestions que també són d'interès per a d'altres unions administrades per l'Organització, l'Assemblea decideix després d'haver escoltat l'opinió del Comitè de Coordinació de l'Organització.
- 3) a) Sense perjudici de les disposicions establertes a la lletra b), un delegat només pot representar un sol país.
- b) Els països de la Unió agrupats en virtut d'un acord especial en una oficina comuna que té, per a cadascun d'ells, el caràcter de servei nacional especial de la propietat industrial al qual fa referència l'article 12, poden ser representats conjuntament, durant les discussions, per un d'ells.
- 4) a) Cada país membre de l'Assemblea té un vot.
- b) La meitat dels països membres de l'Assemblea constitueixen quòrum.
- c) No obstant les disposicions de la lletra b), si, en alguna sessió, el nombre de països representats és inferior a la meitat però és igual o superior a un terç dels països membres de l'Assemblea, l'Assemblea pot prendre decisions; tanmateix, les decisions de l'Assemblea, amb excepció de les decisions relatives al seu procediment, només tenen efecte si es compleixen les condicions que s'estableixen a continuació. L'Oficina Internacional ha de comunicar aquestes decisions als països membres de l'Assemblea que no estaven representats i invitarlos a expressar per escrit, en el termini

de tres mesos a comptar de la data de la comunicació, el seu vot o la seva abstenció. Si, a l'expiració d'aquest termini, el nombre de països que han expressat així el seu vot o la seva abstenció és igual al nombre de països que mancava perquè s'assolís el quòrum en el moment de la sessió, les decisions tenen efecte a condició que al mateix temps s'assoleixi la majoria requerida.

d) Sense perjudici de les disposicions de l'article 17.2) les decisions de l'Assemblea requereixen una majoria dels dos terços dels vots emesos.

e) L'abstenció no es considera com un vot.

5) a) Sense perjudici de les disposicions de la lletra b), un delegat només pot votar en nom d'un sol país.

b) Els països de la Unió als quals es fa referència a l'apartat 3)b) s'esforcen, com a regla general, a enviar les seves pròpies delegacions a les sessions de l'Assemblea. No obstant això, si, per motius excepcionals, algun d'aquests països no pot enviar la seva delegació, pot delegar el seu vot a la delegació d'un altre d'aquests països, amb el benentès que cada delegació només pot ostentar la delegació de vot per a un sol país. Aquesta delegació si pot ser ha de ser atorgada en un document signat pel cap d'Estat o pel ministre competent.

6) Els països de la Unió que no són membres de l'Assemblea són admesos a les reunions en qualitat d'observadors.

7) a) L'Assemblea es reuneix una vegada cada dos anys en sessió ordinària convocada pel director general i, llevat de circumstàncies excepcionals, durant el mateix període i en el mateix lloc que l'Assemblea General de l'Organització.

b) L'Assemblea es reuneix en sessió extraordinària quan la convoca el director general, a petició del Comitè Executiu o a petició d'una quarta part dels països membres de l'Assemblea.

8) L'Assemblea adopta el seu reglament interior.

Article 14

1) L'Assemblea té un Comitè Executiu.

2) a) El Comitè Executiu es compon dels països elegits per l'Assemblea entre els països membres de l'Assemblea. A més, el país en el territori del qual l'Organització té la seva seu i, amb reserva de les disposicions de l'article 16.7)b) és, ex officio, membre del Comitè.

b) El govern de cada país membre del Comitè Executiu està representat per un delegat que pot ser assistit per delegats suplents, assessors i experts.

c) Les despeses de cada delegació van a càrrec del govern que l'ha designada.

3) El nombre de països membres del Comitè Executiu correspon a una quarta part del nombre de països membres de l'Assemblea. En el càlcul del nombre de països que han de constituir el Comitè, el romanent després de dividir per quatre no es té en consideració.

4) En l'elecció dels membres del Comitè Executiu, l'Assemblea té en compte un repartiment geogràfic equitable i la necessitat que tots els països part en els acords especials establerts en relació amb la Unió es trobin entre els països que constitueixen el Comitè Executiu.

5) a) Els membres del Comitè Executiu exerceixen les seves funcions a partir de la cloenda de la sessió de l'Assemblea en la qual han estat elegits, fins a la cloenda de la sessió ordinària següent de l'Assemblea.

b) Poden ser reelegits com a màxim dues terceres parts dels membres del Comitè Executiu.

c) L'Assemblea estableix el reglament que regula l'elecció i la possible reelecció dels membres del Comitè Executiu.

6) a) Són funcions del Comitè Executiu:

- i) preparar el projecte de l'ordre del dia de l'Assemblea;
- ii) sotmetre a l'Assemblea les propostes relatives als projectes de programa i de pressupost bianual de la Unió preparades pel director general;
- iii) (suprimit)
- iv) sotmetre a l'Assemblea, amb els comentaris adequats, els informes

periòdics del director general i els informes anuals de la verificació dels comptes;

v) prendre totes les mesures necessàries per a l'execució del programa de la Unió per part del director general, de conformitat amb les decisions de l'Assemblea i tenint en compte les circumstàncies que sorgeixin entre dues sessions ordinàries de l'Assemblea;

vi) dur a terme totes les altres funcions que li són atribuïdes d'acord amb aquest Conveni.

b) Pel que fa a les qüestions que també són d'interès per a d'altres unions administrades per l'Organització, el Comitè Executiu decideix després d'haver escoltat l'opinió del Comitè de Coordinació de l'Organització.

7) a) El Comitè Executiu es reuneix una vegada l'any en sessió ordinària convocada pel director general, preferiblement durant el mateix període i en el mateix lloc que el Comitè de Coordinació de l'Organització.

b) El Comitè Executiu es reuneix en sessió extraordinària quan la convoca el director general sigui a iniciativa seva o a petició del seu president o d'una quarta part dels seus membres.

8) a) Cada país membre del Comitè Executiu té un vot.

b) La meitat dels països membres del Comitè Executiu constitueixen quòrum.

c) Les decisions es prenen per majoria simple dels vots emesos.

d) Les abstencions no es consideren un vot.

e) Un delegat només pot representar un país i només pot votar en nom d'aquest.

9) Els països de la Unió que no són membres del Comitè Executiu poden assistir a les reunions en qualitat d'observadors.

10) El Comitè Executiu adopta el seu reglament interior.

Article 15

1) a) Les tasques administratives que corresponen a la Unió les du a terme l'Oficina Internacional que succeeix

l'Oficina de la Unió unida amb l'Oficina de la Unió creada pel Conveni internacional per a la protecció de les obres literàries i artístiques.

b) L'Oficina Internacional s'encarrega especialment del secretariat dels diversos òrgans de la Unió.

c) El director general de l'Organització és el cap executiu de la Unió i la representa.

2) L'Oficina Internacional recull i publica les informacions relatives a la protecció de la propietat industrial. Cada país de la Unió comunica al més aviat possible a l'Oficina Internacional el text de qualsevol nova llei i els textos oficials relatius a la protecció de la propietat industrial. A més, subministra a l'Oficina Internacional totes les publicacions dels seus serveis competents en matèria de propietat industrial relacionats directament amb la protecció de la propietat industrial i que l'Oficina Internacional considera que poden ser d'utilitat per a la seva activitat.

3) L'Oficina Internacional publica un butlletí mensual.

4) L'Oficina Internacional proporciona als països de la Unió que ho sol·licitin informacions sobre qüestions relatives a la protecció de la propietat industrial.

5) L'Oficina Internacional du a terme estudis i ofereix serveis destinats a facilitar la protecció de la propietat industrial.

6) El director general i tots els membres del personal designat per ell participen, sense dret a vot, en totes les reunions de l'Assemblea, del Comitè Executiu i de qualsevol altre comitè d'experts o grup de treball. El director general o un membre del personal designat per ell és, d'ofici, secretari d'aquests òrgans.

7) a) L'Oficina Internacional, d'acord amb les directrius de l'Assemblea i en col·laboració amb el Comitè Executiu, prepara les conferències de revisió de les disposicions del Conveni altres que les dels articles del 13 al 17.

b) L'Oficina Internacional pot consultar amb organitzacions intergovernamentals i internacionals no governamentals sobre la preparació de les conferències de revisió.

c) El director general i les persones que designi prenen part, sense dret a vot, en les discussions d'aquestes conferències.

8) L'Oficina Internacional du a terme totes les altres tasques que se li atribueixin.

Article 16

1) a) La Unió té un pressupost.

b) El pressupost de la Unió inclou els ingressos i les despeses pròpies de la Unió, la seva contribució al pressupost de despeses comú de les unions i, si escau, l'import que posa a la disposició del pressupost de la Conferència de l'Organització.

c) Es consideren com a despeses comunes de les unions, les despeses que no són atribuïbles exclusivament a la Unió sinó a una o diverses unions administrades per l'Organització. La part de la Unió en aquestes despeses comunes és proporcional a l'interès que la Unió tingui en aquestes despeses.

2) El pressupost de la Unió s'estableix tenint en compte les exigències de coordinació amb els pressupostos de les altres unions administrades per l'Organització.

3) El pressupost de la Unió es finança amb els recursos següents:

i) les contribucions dels països de la Unió;

ii) les taxes i els imports rebuts per serveis prestats per l'Oficina Internacional en relació amb la Unió;

iii) el producte de la venda de les publicacions de l'Oficina Internacional relatives a la Unió o dels drets corresponents d'aquestes publicacions;

iv) les donacions, llegats i subvencions;

v) els lloguers, els interessos i altres ingressos diversos.

4) a) Per determinar la seva contribució al pressupost, cada país de la Unió pertany a una classe i paga les seves contribucions anuals sobre la base d'un nombre d'unitats fixat com segueix:

Classe I: 25

Classe II: 20

Classe III: 15

Classe IV: 10

Classe V: 5
Classe VI: 3
Classe VII: 1

b) Llevat que ho hagi fet abans, cada país indica, en el moment del dipòsit del seu instrument de ratificació o d'adhesió, la classe en la qual desitja ser classificat. Els països poden canviar de classe. Si elegeix una classe més baixa, el país ha de comunicar aquest canvi a l'Assemblea en una de les seves sessions ordinàries. Aquest canvi esdevé efectiu a l'inici de l'any civil següent a la sessió esmentada.

c) La contribució anual de cada país consisteix en un import la proporció del qual a la suma total de les contribucions anuals al pressupost de la Unió de tots els països és la mateixa que la proporció entre el nombre d'unitats de la classe a la qual pertany i el nombre total de les unitats del conjunt dels països que contribueixen.

d) Les contribucions es paguen el primer de gener de cada any.

e) Un país que es retarda en el pagament de les seves contribucions no pot exercir el seu dret a vot en cap dels òrgans de la Unió dels quals sigui membre, si l'import degut és igual o superior a l'import de contribucions degudes durant els dos anys precedents complets. No obstant això, tot òrgan de la Unió pot permetre que aquest país continuï exercint el seu dret a vot en aquest òrgan si aquest estima que el retard és causat per circumstàncies excepcionals i inevitables, i durant el temps en què ho estimi.

f) Si un pressupost no s'aprova abans de l'inici d'un nou exercici, es reconduïx el pressupost de l'any anterior segons el que estableixi el reglament financer.

5) L'import de les taxes i de les tarifes per serveis prestats per l'Oficina Internacional en relació amb la Unió el fixa el director general, el qual n'informa l'Assemblea i el Comitè Executiu.

6) a) La Unió té un fons de maniobra constituït per un únic pagament fet per cada país de la Unió. Si el fons esdevé insuficient, l'Assemblea en decideix l'augment.

b) L'import del pagament inicial de cada país al fons esmentat o de la seva participació a l'augment d'aquest és proporcional a la contribució d'aquest país per a l'any durant el qual es constitueix el fons o es decideix l'augment.

c) La proporció i les modalitats de pagament les fixa l'Assemblea a proposta del director general i després d'haver escoltat l'opinió del Comitè de Coordinació de l'Organització.

7) a) En l'Acord sobre l'establiment de la seu conclòs amb el país en el territori del qual l'Organització té la seva seu, s'hi ha de preveure que, si mai el fons de maniobra és insuficient, aquest país ha d'acordar uns avenços. L'import d'aquests avenços i les condicions en les quals s'acorden han de ser objecte d'acords separats, en cada cas, entre el país en qüestió i l'Organització. Durant tot el temps en què el país està obligat a atorgar aquests avenços és, d'ofici, membre del Comitè Executiu.

b) El país a què es refereix la lletra a) i l'Organització tenen ambdós dret a denunciar l'obligació d'atorgar avenços mitjançant una notificació per escrit. La denúncia esdevé efectiva tres anys després de l'acabament de l'any durant el qual s'ha fet la notificació.

8) La verificació dels comptes la duen a terme un o diversos països de la Unió o uns auditors externs segons el que estableix el reglament financer. Són designats, amb el seu acord, per l'Assemblea.

Article 17

1) Les propostes d'esmena dels articles 13, 14, 15, 16 i del present article poden ser presentades per qualsevol país membre de l'Assemblea, pel Comitè Executiu o pel director general. El director general ha de comunicar aquestes propostes a l'Assemblea almenys sis mesos abans que hagin de ser preses en consideració per l'Assemblea.

2) Qualsevol esmena dels articles a què fa referència l'apartat 1) ha de ser adoptada per l'Assemblea. Per a l'adopció es requereixen les tres quartes parts dels vots emesos; no obstant això, tota esmena de l'article 13 i del present

paràgraf requereix les quatre cinques parts dels vots emesos.

3) L'esmena dels articles a què fa referència l'apartat 1) entrarà en vigor un mes després de la recepció pel director general de la notificació per escrit de l'acceptació, efectuada de conformitat amb els seus procediments constitucionals respectius, per tres quartes parts dels països membres de l'Assemblea en el moment en què s'ha adoptat l'esmena. Tota esmena d'aquests articles acceptada d'aquesta manera obliga tots els països que són membres de l'Assemblea en el moment en què entra en vigor l'esmena, o que esdevenen membres en una data posterior; tanmateix, qualsevol esmena que augmenta les obligacions financeres dels països de la Unió només obliga aquells països que han notificat la seva acceptació de l'esmena esmentada.

Article 18

1) Aquest Conveni està sotmès a revisions per tal d'introduir-hi aquelles esmenes destinades a millorar el sistema de la Unió.

2) A aquest efecte, se celebraran successivament conferències, en un dels països de la Unió, entre els delegats d'aquests països.

3) Les esmenes dels articles del 13 al 17 es regeixen per les disposicions de l'article 17.

Article 19

S'entén que els països de la Unió es reserven el dret d'establir, separatament entre ells, acords especials per a la protecció de la propietat industrial, sempre que aquests acords no siguin contraris a les disposicions d'aquest Conveni.

Article 20

1) a) Cada país de la Unió que ha signat aquesta Acta la pot ratificar i, si no l'ha signada, s'hi pot adherir. Els instruments de ratificació i d'adhesió es dipositen en mans del director general.

b) Cadascun dels països de la Unió pot declarar, en el seu instrument de ratificació o d'adhesió, que la seva ratificació o adhesió no és aplicable:

- i) als articles de l'1 al 12, o bé
- ii) als articles del 13 al 17.

c) Cadascun dels països de la Unió que, de conformitat amb la lletra b), ha exclòs dels efectes de la seva ratificació o adhesió un dels dos grups d'articles a què fa referència aquesta lletra pot, en qualsevol moment posterior, declarar que estén els efectes de la seva ratificació o adhesió a aquest grup d'articles. Aquesta declaració s'ha de dipositar en mans del director general.

2) a) Els articles de l'1 al 12 entren en vigor, pel que fa als deu primers països de la Unió que han dipositat els seus instruments de ratificació o d'adhesió sense fer la declaració que permet l'apartat 1)b)i), tres mesos després del dipòsit del desè d'aquests instruments de ratificació o d'adhesió.

b) Els articles del 13 al 17 entren en vigor, pel que fa als deu primers països de la Unió que han dipositat els seus instruments de ratificació o d'adhesió sense fer la declaració que permet l'apartat 1)b)ii), tres mesos després del dipòsit del desè d'aquests instruments de ratificació o d'adhesió.

c) Sense perjudici de l'entrada en vigor inicial, de conformitat amb les disposicions de les lletres a) i b) de cadascun dels dos grups d'articles a què fa referència l'apartat 1)b)i i ii), i sense perjudici de les disposicions de l'apartat 1)b), els articles de l'1 al 17 entren en vigor, pel que fa a qualsevol país de la Unió, que no sigui cap d'aquells als quals es fa referència a les lletres a) i b) esmentades, que dipositi un instrument de ratificació o d'adhesió, així com respecte de qualsevol país de la Unió que dipositi una declaració en aplicació de l'apartat 1)c), tres mesos després de la data de notificació d'aquest dipòsit per part del director general, llevat que s'hagi indicat una data posterior en l'instrument o en la declaració dipositats. En aquest darrer cas, aquesta Acta entra en vigor pel que fa a aquest país en la data així indicada.

3) Respecte de qualsevol país de la Unió que dipositi un instrument de ratificació o d'adhesió, els articles del 18 al 30 entren en vigor en la primera de les dates en què qualsevol dels grups d'articles a què fa referència l'apartat 1)b) entrin en

vigor respecte d'aquest país de conformitat amb l'apartat 2)a), b) o c).

Article 21

1) Tot país que no pertany a la Unió pot adherir-se a aquesta Acta i, per tant, esdevenir membre de la Unió. Els instruments d'adhesió es dipositen en mans del director general.

2) a) Respecte de qualsevol país que no pertany a la Unió que dipositi el seu instrument d'adhesió un mes o més abans de la data d'entrada en vigor de qualsevol de les disposicions d'aquesta Acta, aquesta Acta entra en vigor, llevat que s'hagi indicat una data posterior en l'instrument d'adhesió, en la data en què les disposicions han entrat en vigor per primer cop en aplicació de l'article 20.2)a) o b), a condició que:

i) si els articles de l'1 al 12 no entren en vigor en aquesta data, aquell país, i durant el període transitori abans de l'entrada en vigor d'aquestes disposicions i en substitució d'aquestes, està obligat pels articles de l'1 al 12 de l'Acta de Lisboa.

ii) si els articles del 13 al 17 no entren en vigor en aquesta data, aquell país, i durant el període transitori abans de l'entrada en vigor d'aquestes disposicions i en substitució d'aquestes, està obligat pels articles 13 i 14.3), 4) i 5) de l'Acta de Lisboa.

Si un país indica una data posterior en el seu instrument d'adhesió, aquesta Acta entra en vigor respecte d'aquest país en la data indicada.

b) Respecte de qualsevol país que no pertany a la Unió, que ha dipositat el seu instrument d'adhesió en una data posterior a l'entrada en vigor d'un grup d'articles d'aquesta Acta o en una data que sigui menys d'un mes anterior, la present Acta entra en vigor, sense perjudici del que disposa la lletra a), tres mesos després de la data en què la seva adhesió ha estat notificada pel director general, llevat que s'hagi indicat una data posterior en l'instrument d'adhesió. En aquest darrer cas, aquesta Acta entra en vigor, respecte d'aquest país, en la data indicada.

3) Respecte de qualsevol país que no pertany a la Unió que dipositi el seu ins-

trument d'adhesió després de la data d'entrada en vigor de la present Acta en la seva totalitat, o menys d'un mes abans d'aquesta data, aquesta Acta entra en vigor tres mesos després de la data en què la seva adhesió hagi estat notificada pel director general, llevat que s'hagi indicat una data posterior en el document d'adhesió. En aquest darrer cas, aquesta Acta entra en vigor respecte d'aquest país en la data indicada.

Article 22

Amb reserva de les excepcions possibles que preveuen els articles 20.1)b) i 28.2), la ratificació o l'adhesió comporta automàticament l'acceptació de totes les clàusules i l'admissió de tots els avantatges d'aquesta Acta.

Article 23

Després de l'entrada en vigor d'aquesta Acta en la seva totalitat, un país no es pot adherir a les actes anteriors d'aquest Conveni.

Article 24

1) Tot país pot declarar en el seu instrument de ratificació o d'adhesió, o pot informar el director general per escrit en qualsevol moment posterior, que aquest Conveni és aplicable a la totalitat o part dels territoris designats en la declaració o en la notificació, per als quals assumeix la responsabilitat de les relacions exteriors.

2) Tot país que ha fet una declaració o que ha efectuat una notificació en aquest sentit pot notificar en qualsevol moment al director general que aquest Conveni cessi de ser aplicable a la totalitat o part d'aquests territoris.

3) a) Tota declaració feta en virtut de l'apartat 1) té efecte en la mateixa data que la ratificació o l'adhesió en l'instrument de la qual es trobava inclosa, i tota notificació efectuada en virtut d'aquest apartat té efecte tres mesos després de la seva notificació per part del director general.

b) Tota notificació efectuada en virtut de l'apartat 2) té efecte dotze mesos després de la seva recepció pel director general.

Article 25

1) Tot país part en aquest Conveni es compromet a adoptar, de conformitat

amb la seva constitució, les mesures necessàries per assegurar l'aplicació d'aquest Conveni.

2) S'entén que, en el moment en què un país diposita el seu instrument de ratificació o d'adhesió, pot fer efectives, de conformitat amb la seva legislació interna, les disposicions d'aquest Conveni.

Article 26

1) Aquest Conveni roman en vigor sense cap limitació de durada.

2) Tot país pot denunciar aquesta Acta mitjançant una notificació adreçada al director general. Aquesta denúncia constitueix també una denúncia a totes les actes anteriors i només afecta el país que l'hagi fet. El Conveni roman en vigor i amb tots els efectes pel que fa als altres països de la Unió.

3) La denúncia té efecte un any després de la data en què el director general hagi rebut la notificació.

4) El dret de denúncia que estableix aquest article no pot ser exercit per cap país abans de l'expiració d'un termini de cinc anys a comptar de la data en què aquest país esdevé membre de la Unió.

Article 27

1) La present Acta substitueix, pel que fa a les relacions entre els països als quals és aplicable i en la mesura que s'aplica, el Conveni de París del 20 de març de 1883, i les actes de revisió posteriors.

2) a) Pel que fa als països als quals la present Acta no és aplicable, o no s'aplica en la seva totalitat, sinó que hi és aplicable l'Acta de Lisboa del 31 d'octubre de 1958, aquesta darrera roman en vigor en la seva totalitat o en la mesura que la present Acta no la substitueixi en virtut de l'apartat 1).

b) Igualment, pel que fa als països als quals ni la present Acta, ni parts d'aquesta, ni l'Acta de Lisboa no hi són aplicables, l'Acta de Londres del 2 de juny de 1934 roman en vigor en la seva totalitat o en la mesura que la present Acta no la substitueixi en virtut de l'apartat 1).

c) Igualment, pel que fa als països per als quals ni la present Acta, ni parts d'aquesta, ni l'Acta de Lisboa, ni l'Acta

de Londres no són aplicables, l'Acta de l'Haia del 6 de novembre de 1925 roman en vigor en la seva totalitat o en la mesura que la present Acta no la substitueixi en virtut de l'apartat 1).

3) Els països que no pertanyen a la Unió i que esdevenen part d'aquesta Acta l'apliquen respecte de qualsevol país de la Unió que no és part d'aquesta Acta o que, tot i ser-ne part, ha fet una declaració en virtut de l'article 20.1b)i). Aquests països admeten que el país esmentat de la Unió pot aplicar, en les seves relacions amb ells, les disposicions de l'Acta més recent de la qual aquest país és part.

Article 28

1) Qualsevol controvèrsia entre dos o diversos països de la Unió relativa a la interpretació o l'aplicació d'aquest Conveni que no es pugui solucionar per la via de la negociació pot ser portada per qualsevol dels països davant de la Cort Internacional de Justícia mitjançant una demanda de conformitat amb l'Estatut de la Cort, llevat que els països interessats acordin un altre mètode de solució. El país que porti la controvèrsia davant la Cort n'ha d'informar l'Oficina Internacional, la qual en dóna coneixement als altres països de la Unió.

2) Cada país pot, en el moment de signar aquesta Acta o de dipositar el seu instrument de ratificació o d'adhesió, declarar que no es considera obligat per les disposicions de l'apartat 1). Pel que fa a qualsevol controvèrsia entre aquest país i qualsevol altre país de la Unió, no són aplicables les disposicions de l'apartat 1).

3) Tot país que ha fet una declaració de conformitat amb les disposicions de l'apartat 2) pot, en qualsevol moment, retirar aquesta declaració mitjançant una notificació adreçada al director general.

Article 29

1) a) Aquesta Acta se signa en un sol exemplar en llengua francesa i es diposita en mans del Govern de Suècia.

b) El director general n'elabora uns textos oficials, després de consultar amb els governs interessats, en les llengües alemanya, anglesa, espanyola, italiana, portuguesa i russa i en totes les altres llengües que l'Assemblea decideixi.

c) En cas de diferències d'opinió sobre la interpretació dels diversos textos, preval el text francès.

2) Aquesta Acta roman oberta a la signatura a Estocolm fins al 13 de gener de 1968.

3) El director general trameta dues còpies, certificades conforme pel Govern de Suècia, del text signat d'aquesta Acta als governs de tots els països de la Unió i, a petició, al govern de qualsevol altre país.

4) El director general registra aquesta Acta al Secretariat de les Nacions Unides.

5) El director general notifica als governs de tots els països de la Unió les signatures, els dipòsits d'instruments de ratificació o d'adhesió i totes les declaracions incloses en aquests instruments o que s'han fet en virtut de l'article 20.1c), l'entrada en vigor de totes les disposicions d'aquesta Acta, les notificacions de denúncia i les notificacions fetes en virtut de l'article 24.

Article 30

1) Fins a l'entrada en funcions del primer director general, les referències en aquesta Acta a l'Oficina Internacional de l'Organització o al director general es considera que fan referència a l'Oficina de la Unió o al seu director respectivament.

2) Els països de la Unió que no estan vinculats pels articles del 13 al 17 poden exercir si ho desitgen, durant els cinc anys següents a l'entrada en vigor del Conveni pel qual s'institueix l'Organització, els drets que s'estableixen als articles del 13 al 17 d'aquesta Acta, com si estiguessin vinculats per aquests mateixos articles. Tot país que desitgi exercir aquests drets diposita en mans del director general una notificació escrita amb aquest efecte; aquesta notificació té efecte el dia de la seva recepció. Aquests països es consideren membres de l'Assemblea fins a l'expiració d'aquest període.

3) Fins que tots els països de la Unió no hagin esdevingut membres de l'Organització, l'Oficina Internacional de l'Organització funciona també com a Oficina de la Unió i el director general com a director d'aquesta Oficina.

4) Quan tots els països de la Unió hagin esdevingut membres de l'Organització, els drets, les obligacions i els béns de l'Oficina de la Unió han de ser transferits a l'Oficina Internacional de l'Organització.

Situació

del Conveni de París per a la protecció de la propietat industrial del 20 de març de 1883, revisat a Brussel·les (1900), Washington (1911), l'Haia (1925), Londres (1934), Lisboa (1958), Estocolm (1967), i esmenat el 28 de setembre 1979

Estatus: el 19 de setembre de 2002, 164 estats part

Entrada en vigor: 6 de juliol de 1884

Estat	Part en el Conveni des del:	Tipus de reserva
Albània	4 octubre 1995	
Alemanya	1 maig 1903	
Algèria	1 març 1966	D
Antigua i Barbuda	17 març 2000	
Argentina	10 febrer 1967	B
Armènia	25 desembre 1991	D
Austràlia	10 octubre 1925	A
Àustria	1 gener 1909	
Azerbaitjan	25 desembre 1995	
Bahames	10 juliol 1973	B
Bahrain	29 octubre 1997	
Bangladesh	3 març 1991	D
Barbados	12 març 1985	
Bèlgica	7 juliol 1884	
Belize	17 juny 2000	
Benín	10 gener 1967	
Bhutan	4 agost 2000	
Bielorússia	25 desembre 1991	D
Bolívia	4 novembre 1993	
Bòsnia i Hercegovina	1 març 1992	
Botswana	15 abril 1998	
Brasil	7 juliol 1884	A D
Bulgària	13 juny 1921	A
Burkina Faso	19 novembre 1963	
Burundi	3 setembre 1977	
Cambotja	22 setembre 1998	
Camerun	10 maig 1964	
Canadà	12 juny 1925	A
Colòmbia	3 setembre 1996	
Congo	2 setembre 1963	

Congo, República Democràtica del	31 gener 1975	
Corea, República de	4 maig 1980	
Corea, República Popular Democràtica de	10 juny 1980	
Costa d'Ivori	23 octubre 1963	
Costa Rica	31 octubre 1995	
Croàcia	8 octubre 1991	
Cuba	17 novembre 1904	D
Dinamarca	1 octubre 1894	E F
Djibouti	13 maig 2002	
Dominica	7 agost 1999	
Egipte	1 juliol 1951	D
El Salvador	19 febrer 1994	
Emirats Àrabs Units	19 setembre 1996	
Equador	22 juny 1999	D
Eslovàquia	1 gener 1993	
Eslovènia	25 juny 1991	
Espanya	7 juliol 1884	
Estats Units d'Amèrica	30 maig 1887	A E
Estònia	24 agost 1994	
Filipines	27 setembre 1965	B
Finlàndia	20 setembre 1921	A
França	7 juliol 1884	E
Gabon	29 febrer 1964	
Gàmbia	21 gener 1992	
Geòrgia	25 desembre 1991	D
Ghana	28 setembre 1976	
Grècia	2 octubre 1924	
Grenada	22 setembre 1998	
Guatemala	18 agost 1998	D
Guinea	5 febrer 1982	
Guinea Bissau	28 juny 1988	
Guinea Equatorial	26 juny 1997	
Guyana, República de	25 octubre 1994	
Haití	1 agost 1958	
Hondures	4 febrer 1994	
Hongria	1 gener 1909	A D
Illes Seychelles	7 novembre 2002	
Índia	7 desembre 1998	D
Indonèsia	24 desembre 1950	A D
Iran, República Islàmica d'	6 desembre 1959	D
Iraq	24 gener 1976	D
Irlanda	4 desembre 1925	A
Islàndia	5 maig 1962	A
Israel	24 març 1950	A
Itàlia	7 juliol 1884	
Jamaica	24 desembre 1999	
Japó	15 juliol 1899	A
Jordània	17 juliol 1972	
Kazakhstan	25 desembre 1991	D
Kenya	14 juny 1965	
Kirguizistan	25 desembre 1991	D
Laos, República Democràtica Popular de	8 octubre 1998	D
Lesotho	28 setembre 1989	D
Letònia	7 setembre 1993	

Líban	1 setembre 1924	C D
Libèria	27 agost 1994	
Líbia	28 setembre 1976	D
Liechtenstein	14 juliol 1933	
Lituània	22 maig 1994	
Luxemburg	30 juny 1922	
Macedònia, Antiga		
República Iugoslava de	8 setembre 1991	
Madagascar	21 desembre 1963	
Malàisia	1 gener 1989	
Malawi	6 juliol 1964	
Mali	1 març 1983	
Malta	20 octubre 1967	B D
Marroc	30 juliol 1917	
Maurici	24 setembre 1976	
Mauritània	11 abril 1965	
Mèxic	7 setembre 1903	
Moçambic	9 juliol 1998	
Moldàvia, República de	25 desembre 1991	
Mònaco	29 abril 1956	D
Mongòlia	21 abril 1985	D
Nepal	22 juny 2001	
Nicaragua	3 juliol 1996	D
Níger	5 juliol 1964	
Nigèria	2 setembre 1963	
Noruega	1 juliol 1885	
Nova Zelanda	29 juliol 1931	C E
Oman	14 juliol 1999	D
Països Baixos	7 juliol 1884	E
Panamà	19 octubre 1996	
Papua Nova Guinea	15 juny 1999	
Paraguai	28 maig 1994	
Perú	11 abril 1995	
Polònia	10 novembre 1919	
Portugal	7 juliol 1884	E
Qatar	5 juliol 2000	
Regne Unit de Gran		
Bretanya i Irlanda del Nord	7 juliol 1884	A E
República Centrafricana	9 novembre 1963	
República Dominicana	11 juliol 1890	
República Txeca	1 gener 1993	
Romania	6 octubre 1920	A D
Rússia, Federació de	1 juliol 1965	A D
Rwanda	1 març 1984	
Saint Kitts i Nevis	9 abril 1995	
Saint Lucia	9 juny 1995	D
Saint Vincent i		
les Grenadines	29 agost 1995	
San Marino	4 març 1960	
Santa Seu	29 setembre 1960	
Sao Tomé i Príncipe	12 maig 1998	
Senegal	21 desembre 1963	A
Sèrbia i Montenegro	26 febrer 1921	
Sierra Leone	17 juny 1997	
Singapur	23 febrer 1995	
Síria, República Àrab de	1 setembre 1924	D
Sri Lanka	29 desembre 1952	C
Sud-àfrica	1 desembre 1947	D

Sudan	16 abril 1984	
Suècia	1 juliol 1885	A
Suïssa	7 juliol 1884	A
Surinam	25 novembre 1975	
Swazilàndia	12 maig 1991	
Tadjikistan	25 desembre 1991	D
Tanzània, República		
Unida de	16 juny 1963	B
Togo	10 setembre 1967	
Tonga	14 juny 2001	
Trinitat i Tobago	1 agost 1964	
Tunísia	7 juliol 1884	D
Turkmenistan	25 desembre 1991	D
Turquia	10 octubre 1925	A
Txad	19 novembre 1963	
Ucraïna	25 desembre 1991	D
Uganda	14 juny 1965	
Uruguai	18 març 1967	
Uzbekistan	25 desembre 1991	D
Veneçuela	12 setembre 1995	
Vietnam	8 març 1949	D
Xile	14 juny 1991	
Xina	19 març 1985	D E
Xipre	17 gener 1966	
Zàmbia	6 abril 1965	B
Zimbabwe	18 abril 1980	

Reserva de tipus A: Reserva o declaració emesa de conformitat amb l'article 20 (1) c) del Conveni.

Reserva de tipus B: Reserva o declaració emesa de conformitat amb l'article 20 (1) b) del Conveni. L'estat és part de l'Acta de Lisboa (articles 1 al 12).

Reserva de tipus C: Reserva o declaració emesa de conformitat amb l'article 20 (1) b) del Conveni. L'estat és part de l'Acta de Londres (articles 1 al 12).

Reserva de tipus D: Reserva o declaració emesa de conformitat amb l'article 28 (2) del Conveni.

Reserva de tipus E: Reserva o declaració emesa de conformitat amb l'article 24 (1) del Conveni.

Reserva de tipus F: Reserva o declaració emesa de conformitat amb l'article 20 (1) b) del Conveni. L'estat és part de l'Acta de París (articles 13 al 17).